

Sygn. akt I PK 106/12

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa I. K.
przeciwko Zespołowi Szkół Nr 5 w J.
o odprawę i odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2012 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 8 grudnia 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

I. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 grudnia 2011 r., zarzucając mu naruszenie prawa procesowego i materialnego. Jako uzasadnienie dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podał oczywistą zasadność skargi oraz zagadnienie prawne zamykające się w pytaniu czy przepis art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela tworzy podstawy dla zawarcia umowy na czas określony na okres dłuższy niż 12 miesięcy.

Zasadniczo skarga dotyczy interpretacji powołanej normy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ma podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania. Na wstępie wypada przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240 poz. 2052 ze zm.) rolą tego sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Sąd Najwyższy nie sprawuje zatem funkcji zwykłego sądu odwoławczego. Nie ma takiej potrzeby, albowiem Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami. Takie przesłanki dopuszczalności postępowania dotyczącego skargi kasacyjnej przewiduje m.in. art. 398⁹ k.p.c.

Sąd Najwyższy ocenia, iż *ad casum* nie należy uznawać, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Sąd Najwyższy nie dopatruje się w najmniejszym stopniu naruszenia w zaskarżonym orzeczeniu norm prawnych, które uzasadniałoby skargę kasacyjną w sposób oczywisty. Należy przypomnieć, że naruszenia tego rodzaju nie mogą budzić wątpliwości i dawać się dostrzec przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 lipca 2007 r. sygn. I PK 113/07). Okoliczność taka w żadnej mierze nie zachodzi w niniejszym postępowaniu. Jest odmiennie. Przepisy prawa nie zostały naruszone w żadnym zakresie. Ponadto trzeba zauważyć, że nie każde naruszenie prawa prowadzi do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Przedstawione pytanie do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy nie zawiera żadnego problemu ogólnej natury, który wymagałby ponownego rozważenia przez Sąd Najwyższy.

Wyjątek dopuszczający zatrudnienie nauczyciela mianowanego na podstawie umowy o pracę na czas określony uregulowany został w art. 10 ust. 7 nie może być interpretowany rozszerzająco. Jednak przepis nie stawia bariery

czasu dla jego zastosowania; nie wskazuje też, że zawsze ma to być jednak przyczyna. W myśl tego przepisu jest to prawnie możliwe tylko wówczas gdy zachodzi potrzeba zastępstwa nieobecnego nauczyciela lub potrzeba wynikająca z organizacji nauczania. Zasadniczo zatrudnienie nauczyciela mianowanego na podstawie umowy o pracę na czas określony jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy jest to konieczne w świetle wynikających z tego przepisu przesłanek, a nie jednej przesłanki. *Ad casum* były to kwestie natury organizacyjnej i powiązana z tym konieczność zastępstwa pracownika. Tak też swoją ocenę prawną uzasadniły sądy *meriti*. Nie ma potrzeby jej weryfikowania ponownie przez Sąd Najwyższy, skoro skarga kasacyjna zmierza tylko do dokonania przez Sąd Najwyższy odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy, co zdaniem skarżącego powinno rzutować na uchylenie wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na zasadzie art. 398⁹ § 1 k.p.c.